

MITROPOLITUL KALLISTOS WARE

ROLUL DUHOVNICULUI

Adevăratul scop al părintelui duhovnicesc nu este acela de a-și ține ucenicii într-o stare de dependență infantilă, ci dimpotrivă, de a-i ajuta să ajungă la o maturitate deplină. El nu urmărește să-L înlocuiască pe Dumnezeu, ci mai degrabă să-i ajute pe fiii săi duhovnicești să înainteze până la stadiul în care aceștia Îl pot întâlni singuri pe Dumnezeu – nemijlocit și personal.

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 9 februarie	18:00	Vecernia
Duminică 10 februarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie <i>Ap. 2 Corinteni 6, 16-18; 7, 1; Ev. Matei 15, 21-28; gl. 4</i> → Duminica a 17-a după Rusalii, a Cananeencei

Pentru versiunea digitală a buletinului și pentru a fi la curent cu modificările din program, vă puteți abona la Buletinul Online (newsletter) pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

Îndrumătorul duhovnicesc nu spune pur și simplu: „Ascultă-mă pe mine și fă ce-ți spun!”, ci mesajul său este: „Ascultă prin mine glasul lui Dumnezeu ce grăiește în conștiința ta și fă ceea ce-ți spune acel glas dumnezeiesc”.

Părintele duhovnicesc nu este un legiuitor, ci un inițiator; nu un înlocuitor, ci o moașă; nu un surogat al lui Dumnezeu, ci un „portar” care ne aduce în prezența nemijlocită a lui Dumnezeu. Așa cum am văzut, îndrumătorul suprem este întotdeauna Hristos Însuși.

Sursa: **IPS Kallistos Ware, Mitropolit de Diokleia**, *Îndrumarea duhovnicească în Muntele Athos*, Editura Doxologia

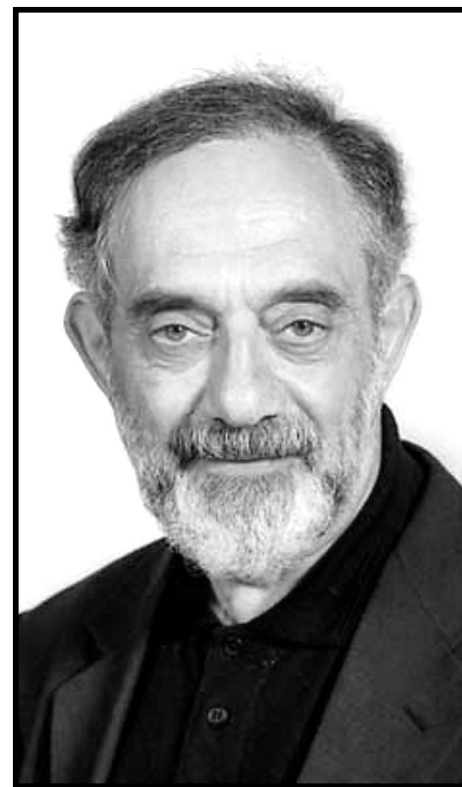

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Socotiți, drept aceea, cum să umblați cu pază, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți, răscumpărând vremea, că zilele rele sunt.” – Efeseni 5, 15-16

Nr. 284 / 3 februarie 2019

PĂRINTELE PROF. UNIV. DR.

**IOANNIS
ROMANIDES**

1927 – 2001

TERAPEUTICA ORTODOXĂ

Să presupunem că un om de știință cercetător, care nu are legătură cu religiile, un ateu, dacă vreți, face un studiu asupra tradițiilor religioase și, ajungând la tradiția ortodoxă, scotocește, descoperă și descrie aceste lucruri. Așa că spune: „Ia te uită! Această tradiție vorbește de suflet, de activitatea minții sufletului și de o disciplină terapeutică concretă.” Apoi, cercetând, omul acesta ajunge să recunoască faptul că, dacă această disciplină terapeutică va fi aplicată în societățile omenești, va da rezultate utile pentru sănătatea socială și individuală. Apoi, continuându-și căutarea, începe să cerceteze amănunțit când a apărut această tradiție, care îi sunt izvoarele, câte secole a fost aplicată cu succes în practică, unde a fost aplicată și continuând află de ce a dispărut astăzi la ortodocși, la majoritatea dintre ei, această tradiție și de ce Ortodoxia a suferit această înstrăinare. Și acest

cercetător continuă și află că aceasta s-a întâmplat din cauza faptului că a fost alungat *Isihasmul* și monahismul tradițional, care este purtătorul acestei tradiții.

De ce a fost însă alungat? Pentru că spațiile în care a înflorit acesta au început să se apusenizeze cultural, așa cum s-a întâmplat în Rusia, după reforma lui Petru cel „Mare”, iar în Grecia după Revoluția de la 1821. [...]

Ce este însă cultura ortodoxă? Este cultură în sensul culturii apusene? Nu. Ortodoxia nu este cultură, chiar dacă și Toynbee (istoric contemporan) o numește „cultură”. Pentru că Ortodoxia este știință, și mai ales știință medicală conform criteriilor actuale. Nu cultură. Ortodoxia nu este un sistem socio-cultural pentru că se referă la mântuirea personală a omului, adică la mântuirea sufletului său. Ortodoxia este fundamentată pe acestea două: pe „*Cuvântul S-a făcut trup*” (In. 1, 14) și „în iad nu există pocăință”. În mod cert, în Ortodoxie există cadrul favorabil creației culturale. Însă Ortodoxia nu este cultură. Ortodoxia, de asemenea, nu este nici religie. Nu este Ortodoxia o religie ca celelalte religii. Ortodoxia se distinge printr-un fenomen unic, ce nu există în alte religii. Acest fenomen este antropologic și terapeutic. În aceasta constă diferența. Ortodoxia este o disciplină terapeutică care vindecă personalitatea umană.

Medicul integru poartă de grijă de vindecarea tuturor bolnavilor fără excepție, fără segregatii. Nu îi separă pe unii dintre oameni de restul, pentru a-i vindeca. Nu-l interesează clasa socială, sau nivelul lor de educație, sau starea lor economică, sau religia lor, sau comportamentul lor moral. Medicul integru vede numai dacă omul care se apropie de el este bolnav sau nu. Și, dacă este bolnav, își arată interesul și încearcă să-l vindece. Să vindece suferința omului. Este obligat să-l vindece. În tradiția ortodoxă avem ceva mai mult decât atât. Și exact în aceasta constă contraofensiva noastră.

Dumnezeu îi iubește nu numai pe sfinți, ci pe toți oamenii fără excepție. Pe toți păcătoșii, pe toți cei din iad, chiar și pe diavol. Și vrea să-i mântuiască, să îi vindece pe toți. Vrea, dar nu îi poate vindeca pe toți, pentru că nu toți vor să fie vindecați. Acest fapt, că Dumnezeu este iubire și vrea să-i vindece pe toți și că îi iubește pe toți în mod egal, s-a constatat și se constată din experiența celor îndumnezeiți, a celor care au ajuns la îndumnezeire și la *theoptia*, adică l-au văzut pe Dumnezeu.

Însă Dumnezeu nu îi poate mântui pe toți, întrucât nu violentează voința omului. Dumnezeu îl respectă pe om și îl iubește. Însă nu poate să vindece pe nimeni cu forța. Îi vindecă doar pe cei care vor să se vindece și îi cer vindecarea. Desigur, cineva care are

vrea boală trupească sau chiar și psihică se duce la doctor de voie, dacă nu și-a pierdut încă mințile. La fel și disciplina terapeutică ortodoxă. Trebuie ca fiecare, singur, fără nicio constrângere, fără presiuni, în mod liber, să vină la Biserică, la oamenii cuveniți, care au luminare și experiență și dețin metoda terapeutică a Tradiției ortodoxe, și să facă ascultare față de aceștia, ca să își găsească vindecarea.

Sursa: **Părintele Prof. Univ. Dr. Ioannis Romanides**, *Teologia patristică*, Editura Metafraz, 2012

SFÂNTUL CUVIOS ISAAC SIRUL

URĂȘTE PĂCATUL!

Să nu urăști pe păcătos; căci toți purtăm câte o vină; și dacă pentru Dumnezeu te pornești împotriva lui, plângi pentru el. Dar pentru ce să-l urăști? Păcatul din el urăște-l, iar pentru el roagă-te, ca să te asemeni cu Hristos, care nu se mânie împotriva celor păcătoși, ci se ruga pentru ei. Nu vezi cum a plâns El pentru Ierusalim? Dar și noi în multe chipuri suntem batjocoriți de draci. Și de ce să urăm pe cel ce s-a batjocorit ca și noi, de dracul, care și pe noi ne-a batjocorit? Și pentru ce, frate, să urăști pe păcătos? Oare pentru că, după a ta părere, nu este drept? Dar unde este dreptatea ta, dacă nu ai dragostea? De ce n-ai plâns mai bine pentru el? Ba, tu l-ai și gonit. Cu neștiință se mânie unii, care cred că se poartă rațional cu păcătoșii. [...]

Teme-te mai mult de obiceiurile tale rele, decât de vrăjmași. Cel ce hrănește la sânul lui obiceiul este ca un om care hrănește la sânul lui focul. Că și puterea obiceiului și puterea focului se măsoară după materia pe care o înghit. Obiceiul, dacă cere o dată și nu-i dai ce-ți cere, slăbește. Dacă însă prima dată îi împlinești cererea, a doua oară îl găsești întărit împotriva ta.

Sursa: **Sfântul Isaac Sirul**, *Cuvinte despre nevoință*, Editura Bunavestire, 1997